

מנהיגי חינוך יקרים!

פרשת תרומה, פרשת בניית המשכן, פותחת בקריאה לנדבת הלב. **"כל איש אשר ידבנו ליבו יקחו את תרומתי"** את ביהמ"ק בונים מתוך אהבה, מה שבונה את ביהמ"ק זו אהבה, ובלשון הפסוק בשיר השירים "תוכו רצוף אהבה מבנות ירושלים".

בניית המשכן מתחילה מהרמת תרומה למשכן:
"דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה"

חז"ל מסבירים שאחת המידות היסודיות של ישראל היא גמילות חסדים, והיא היתה גם מידתו של אברהם אבינו. מפרש רש"י: "לי-לשמי". כלומר, תרומה לשם שמיים ללא שום תועלת לתורמים. כך בהמשך הפסוק: "מאת כל איש אשר ידבנו ליבו תקחו את תרומתי". מפרש רש"י: ידבנו ליבו – לשון נדבה, והוא לשון רצון טוב".

רצונם של ישראל הוא לעשות טוב, משום שזה רצון ה' שלשם כך הוא ברא את העולם. וישראל דבקים ברצון ה'. תרומתם של ישראל היא לשם שמיים, משום שזו מידתם של ישראל, להיות גומלי חסדים באופן עצמי. לשם גמילות חסד בלבד.

בגמרא מסכת תענית (ט,א) מסופר על בנו הקטן של ריש לקיש שאמר לר' יוחנן "עשר תעשר" – עשר כדי שתתעשר. מסביר הרב אהרונסון: "נתינת תרומה פועלת על האדם לקבל שפע אלוקי משמיים. ואם כן ניתן לומר **"ויקחו לי תרומה"**.

האדם הנותן הופך גם למקבל.

הבטחה אלוקית זו חושפת בפנינו יסוד מרכזי בהנהגת הקב"ה את העולם: האדם הוא כלי לקבלת השפע האלוקי. כמה שפע הוא מסוגל לקבל? לפי גודל הכלי, וגודל הכלי נקבע לפי השליחות של האדם בעולם. שהיא מגדירה ממילא את תפקידו ואת הרכוש הדרוש לו על מנת לבצע את תפקידו כראוי. לכן כאשר אדם נותן משלו, הרי הוא נוטל על עצמו שליחות נוספת, לעזור ולסייע גם לאחרים – או לעניים ונזקקים, או לכהנים ולוויים לומדי התורה ועובדי ה' במקדש – ואם כן הרי רק טבעי הוא שהקב"ה ישלח לו שפע נוסף למלא ולחזק את ידיו בשליחויות הרבות שהוא נוטל על עצמו. כך הדבר לא רק בשפע גשמי, של עושר ממוני, אלא גם בעושר רוחני ובכוחות רוחניים גדולים. כאשר אדם נוטל על עצו שליחות רוחנית, הדבר מעשיר אותו בכוחות המתאימים לביצוע שליחותו.

מנהיג הפועל לחנך ילדי ישראל בדרך התורה הקב"ה נותן לו את הכוחות הדרושים לכך.

מורינו אשר נמצאים בשליחות יום יומית, ובנתינה אין סופית, בדאגה לתלמידו, לחוסנם הרוחני והרגשי, הלימודי, האישי. זוכים לקבל שפע של סיעתא דשמיא בשליחות.

הקב"ה משפיע שפע טובה וברכה למי שעוסק בנתינה לשלם נתינה. נמשיך כולנו מתוך כוחות של נתינה לשם שמים מתוך התלהבות ונזכה בכוחות לברכה בשליחותנו.

אנו קוראים בשבת זו את פרשת "זכור", ומקיימים בכך מצוות עשה מדאורייתא של זכירת מחיית עמלק. מצוות עשה זו דורשת מאיתנו התבוננות: מדוע כל כך חשוב לזכור את מעשה עמלק?
הרב ערן טמיר כותב כי: נראה לבאר זאת על פי דברי הרב קוק (שמונה קבצים א', תשי"ח): **"כל מה שנטיית הקדושה הולכת ומתרבה באדם- אחדות הרעיון ואיחוד כל הכוחות כולם מתחזקים בו. ועל ידי האיחוד יש קישור עצום לכל מחשבה שבאוצר רוחו אל כלל המחשבות כולן, ואין השכחה שולטת בו"**.

ככל שנתעמק בשורש הקדושה ובמקורה- נגלה יותר את הנקודה האלוקית שבכל פרט ופרט, וכמובן שבמצב עליון שכזה, כאשר כל פרט מתאחד באוצר הכלל- שום פרט אינו הולך לאיבוד, ואינו נופל בתהום השכחה. ומוסיף הרב: "ובריחוק משכחת הקדושה, מתפזרים הרעיונות והכוחות, וממילא כל מחשבה מטשטשת את חברתה ודוחה אותה, והשכחה מתגברת". ההתרחקות מהקדושה גורמת לבלבולים וטשטושים, שבוודאי גורמים, בסופו של דבר, לאיבוד הטעם של פרטים מסויימים ושכחתם. ובמחיית עמלק יתבטל כח השכחה מן העולם, 'מחה תמחה את זכר עמלק', ואז- 'לא תשכח', כי בהיות השם שלם והכסא שלם, הכל הוא אחדות מקושרת בתכלית, והזיכרון ואור הדעת הצלול מאיר בכל טובו וזהרירותו, ואין מקום לשום תשות כח, כי ימין ה' רוממה".

הניצחון על עמלק מבטא את ניצחון הרוח על החומר, את התגברות הצד הרוחני העליון על הגשמיות, את החיבור אל השורש המאחד את הפרטים כולם לחטיבה אחת. חיבור זה מבטל את השכחה, כיוון שהפרטים מחוברים אל מימד הנצח- לא נופלת עליהם השכחה.

אם כן, "לא תשכח" אינו ציווי אלא הבטחה. אם נזכה למחות את זכר עמלק נזכה להינצל מהשכחה והארעיות שבעולם, לראות את המציאות בשורשה הפנימי ולחבר עצמנו אל מהותה, ואז, במציאות שלמה- לא נשכח.

מנהלים יקרים, אנו שמחים עם חזרת תלמידינו לבתי החינוך ע"פמודל הרמזור, לקראת פורים נחזק בקרבנו את כוח הקדושה, כוח האחדות ואיחוד

כל הכוחות לניצחון הרוח על החומר. סיפור המגילה הוא ביטוי מלא להשגחת ה' על כל מעשיו.

נמשיך להיערך לקראת שבוע החמ"ד הקרב ומזמן לכולנו חיזוק הקודש, חיזוק האחדות, חיזוק ערכי החמ"ד. שבת זכור שלום ומבורך.

שושנה נגר